

Naar det er Tilfældet, kan man ikke undre sig over, at Detailhandleren ikke føler sig foranlediget til at tage mindre Avance paa det Flæsk, han har betalt med samme Pris som den, der betales for det bedste Kød. Det er meget almindeligt i Engros-Salget, at Salg af Kød og Flæsk gaar til paa den Maade, at der handles om et Parti, maaske en halv Snes Stykker Svin; saa er der en vis Del af dette Parti, som er forsynet med 2den Klasses Stempel, og den handlende bliver da nødt til, naar han vil have 1ste Klasses Flæsk, at tage hele Partiet, ellers faar han intet. Derfor tror jeg, det vil være ganske overordentlig heldigt, at man faar de forskelligartede Varer hver til sit Lokale, hvor de vil kunne være Genstand for Salg under saadanne betryggende Forhold, at det store Publikum ikke i mindste Maade vil ængste sig for at forlange 1ste Klasses Kød, idet man ved, at der fremtidigt er stor Straf for et sammenblandet Salg.

Med Hensyn til § 9 kan jeg i et og alt slutte mig til Hr. Simonsens og Hr. Johannes Lous Udtalelse om, at det ikke er heldigt, at der staar følgende: „Ingen, der driver de i 1ste Stykke nævnte Virksomheder, maa uden Landbrugsministerens Samtykke drive Virksomhed med selvdøde Dyr.“ Handel med Kød af selvdøde Dyr eller med selvdøde Dyr og med sunde slagtede Dyr bør ikke kunne forenes i een Virksomhed, sligt maa være bandlyst. Til Ære for de næringsdrivende vil jeg tro, at man skal søge længe for at finde en, som har Lyst til at forene disse to Arter af Virksomhed. Men naar det antydes i § 9, at det vil kunne lade sig gøre, saa mener jeg, at det, da Forholdet nu en Gang spiller en saa ringe praktisk Rolle, og da det ikke bør finde Sted, om ikke af andre saa af æstetiske Grunde, lige saa godt kan slaas fast, at disse Virksomheder aldrig maa forenes.

Om § 11, som omhandler Straffen for Overtrædelser, vil jeg gerne sige et Par Ord. Der staar i denne Paragraf: „Salg af ustemplet Kød, Misbrug af de i Loven omhandlede Stempler eller Efterligning af saadanne straffes mindst med en Bøde paa 500 Kr.“ Der vil jeg tillade mig at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, at Udtrykket „Efterligning“ er et alt for mildt Udtryk. Jeg kan ikke tænke mig, at det skulde være nødvendigt at bruge et saa spagfærdigt Ord, hvor det gælder om Efterligning af et af Autoriteterne fremstillet Stempel til Betegnelse af en eller anden Vare. Naar der sker en Efterligning af dette Stempel, er der kun eet Ord, som passer: Forfalskning. Det er i Virkeligheden Forfalskning, der

finder Sted, og derfor er det rigtigt at faa dette Ord indsat i Stedet for Ordet „Efterligning“. Endvidere er en Bøde paa 500 Kr. for denne Forfalskning ganske meningsløs ringe, jeg gaar endogsaa saa vidt som til at sige, at i et saadant Tilfælde, hvor en Mand har begaaet en Forfalskning, som kan faa stor Betydning maaske for Tusinder af Menneskers Helbred, Liv og Velfærd, er der ikke noget som helst, som taler for, at den vedkommende skal behandles saa spagfærdigt, at han kun idømmes en Bøde. Selv om en Bøde er paa mindst 500 Kr., har den den mærkelige Egenskab, at den fortræffelig kan falde paa Steder, hvor den slet ikke mærkes som nogen Straf, medens den paa andre Steder, hvor der maaske er begaaet en i langt mindre Grad tilsigtet Forseelse, vil kunne ramme overordentlig haardt. Jeg vil derfor mene, at naar der bevidst har fundet Forfalskning Sted af den Slags Stempler — og det kan jo ikke ske ubevidst for nogen — bør Forholdet ikke kunne straffes paa nogen billigere Maade end med Fængsel; det vil være den naturligste Straf for en saadan Overtrædelse af en af de vigtigste Bestemmelser i Loven.

Det Parti, jeg tilhører, er ikke saa heldigt at kunne udtale, at vi i et kommende Udvalg skal gøre vort til at faa det bedst mulige Resultat ud af dette Lovforslag. Men til det Udvalg, der i hvert Fald vil blive nedsat, vil jeg henstille, at det med forstandig Hensyntagen til alle Sider vil søge at faa det bedst mulige Resultat ud af Forslaget. Og særlig vil jeg paa Næringsvæsenets Vegne erklære, at vi ikke frygter for skrappe Bestemmelser eller for at faa Bestemmelser, der kun kan tjene til at fremme Tillidsforholdet mellem de to Parter, jeg før nævnte, Forbrugerne og Forhandlerne.

Justitsministeren (Rytter): Jeg var bekendt med, at der var gjort forskellige Synspunkter gældende under Sagens tidligere Behandling, men da det ikke har faaet Udtryk i noget definitivt Forslag, ansaa jeg det for bedst at forelægge Lovforslaget i samme Skikkelse som tidligere, da det nedsatte Udvalg saa lettere kan behandle det. Jeg haaber, det maa lykkes at opnaa Enighed om en god Løsning af Sagen. Hvad angaar det Lovforslag, som Hr. Kr. Pedersen omtalte, tror jeg ikke, at der i indeværende Samling vil fremkomme et saadant Lovforslag fra Landbrugsministeren.

Pürschel: Jeg vil blot i Anledning af den Bemærkning, der blev gjort af den